Am învățat să înot

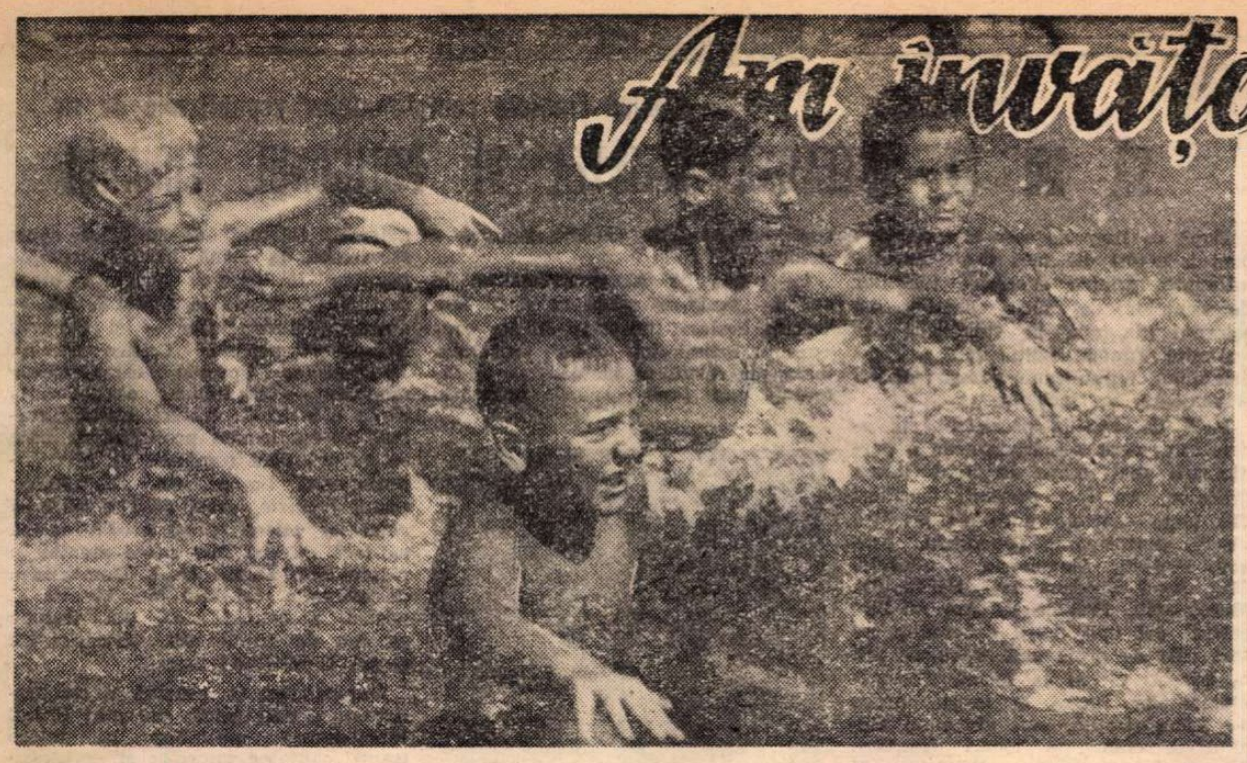

În aceste zile călduroase de august, cuvintele din titlul paginii noastre au fost rostite în 7.000 de familii bucureștene de către cei mai tineri posesori ai brevetelor de înotător, absolvenți ai cursurilor organizate în acest an la cele 8 centre din Capitală.

Inițiativa organizării cu ani în urmă a unor astfel de cursuri de inițiere în natație a fost binevenită. Prima acțiune a început în anul 1955 cu 30 de elevi. Peste doi ani, numărul cursanților a crescut la 1.000, în 1958 s-a depășit cifra de 2.000, iar în 1960, cea de 4.000. În sfîrșit, în acest an, Consiliul orășenesc UCFS în colaborare cu comitetul orășenesc U.T.M. au luat măsuri pentru o mai bună mobilizare și desfășurare a acestor cursuri. S-a muncit cu spor, iar rezultatele nu au întîrziat: peste 7.000 de participanți au fost înregistrați la aceste cursuri, dublînd aproape cifra din anul 1961.

În pagina de față, publicăm o serie de materiale care oglindesc interesul cu care se lucrează la aceste cursuri, părerile unor antrenori, părinți și cursanți asupra utilității acestei frumoase acțiuni.

Zile de școală la ștrandul Tineretului...

Ne aflăm la ștrandul Tineretului din Capitală. De mai bine de o oră, antrenorul **Dan Chiriș** lucrează de zor cu un băiețel brunet, bine făcut, dar cu o mare teamă de... apă. Îl cheamă **Cristian Marinescu** și este în clasa a IV-a la „Caragiale".

— **Măi, Cristian, fii atent la ce-ți spun... Întinde bine picioarele, așa... Mîinile le ții vertical, încercînd să atingi fundul bazinului... Acum, bagă capul în apă. Eu am să număr pînă la 7... Gata!**

Ascultător, Cristian a început promițător lecția. O secundă, două. În secunda a treia, iată-l ieșind speriat din apă!

— **Ce s-a întîmplat?** l-a întrebat antrenorul.

— **Nu știu... Simțeam cum mă scufund...**

— **Ți-a fost frică să nu te înec...**

Grupa antrenorului Chiriș, spectatoare la această scenă, ride copios. Cum te poți îneca într-un bazin de o jumătate de metru? Apoi se trece la executarea plutei. Din nou Cristian rămîne... corigent. **Gheorghe Cojocaru**, unul dintre elevii mai... vechi ai antrenorului Chiriș intervine insistent:

— **Tovarășe antrenor, dați-mi voie să-i arăt eu.**

Fără a aștepta aprobarea antrenorului, Cojocaru s-a și aruncat în apă. Face o plută de toată frumusețea.

— **Ei, ai văzut? Așa-i că nu-i o treabă prea grea?... Vrei să mai încerci?**

Cristian a intrat din nou în apă. A întins picioarele. Brațele le-a dus pe verticală către fundul bazinului. De pe trepte, antrenorul Chiriș îl îndrumă, îl supraveghează. O nouă încercare. Apoi altele. Cine a stat să le mai numere? Și, în sfîrșit, pluta a ieșit!

— **Bravo Cristian!** l-a felicitat antrenorul. **Cînd te vei duce acasă vei putea spune părinților tăi că ai reușit să înveți pluta, încă din prima zi a cursului.**

Cristian e mîndru, la fel ca și colegii săi de grupă care l-au înconjurat și îi cer să le împărtășească... impresiile.

Teama de apă este, de altfel, un fenomen obișnuit la copiii care se inițiază în tainele înotului. Iar efortul profesorilor și antrenorilor care funcționează aici este îndreptat tocmai către îndepărtarea acestei dificultăți. Ne spunea profesorul **Mircea Olaru**:

— **Din momentul în care copiii și-au învins această teamă, treaba merge foarte ușor, progresul în învățarea înotului are loc vertiginos. Avem copii care în mai puțin de o săptămînă au reușit să-și însușească elementele de bază ale celui mai simplu stil, liberul.**

Ne sînt prezentați cîțiva dintre aceștia: **Corneliu Dumitrescu, Lucia Trandafirescu, Aneliese Hoprich, Mariana Tescaru...** Toți au început cursul cu mai puțin de două săptămîni în urmă. Acum au o plutire demnă de orice înotător fruntaș.

În materie de copii talentați, cu aptitudini evidente în natație, antrenoarea **Minodora Florian** se poate mîndri că a scos la iveală cele mai multe elemente. **Florentina Geantă, Mariana Müller, Mihaela Popescu, Clara Szöke, Cristina Hlușa** sînt doar cîteva nume pe care antrenoarea și le amintește în grabă.

— **Acești copii**, ne spune antrenoarea, **au și fost dirijați către școlile sportive de elevi sau diferite cluburi sportive, unde se vor perfecționa, își vor mări bagajul de cunoștințe tehnice.**

Așadar, în aceste zile la ștrandul Tineretului avem de a face cu adevărate cursuri în plină vacanță. Scopul cursurilor rămîne, firește, în principal, acela de a învăța fiecare elev să înoate, să se bucure de soare, de apă, de aer curat. Mulți dintre cursanții de la „Tineretului" promit însă să devină veritabili înotători. Este cel de al doilea aspect al muncii pe care profesorii și antrenorii de aici o desfășoară cu pricepere și pasiune, cu mult simț pedagogic.

TIBERIU STAMA

Opinii despre cursuri...

CUVÎNTUL ANTRENORILOR...

PROFESOR IUSTIN CARACAȘ, ANTRENOR DE ÎNOT: „Lucrez în acest domeniu de mulți ani. În cadrul centrelor de înot rezervate copiilor activez de opt ani de zile, adică de la înființarea lor. În munca pe care am dus-o am întîmpinat, mai ales în primii ani, o rezistență din partea părinților. Ei nu erau convinși de utilitatea practicării înotului. Acum această stare de lucruri a dispărut în mare parte. Părinții sînt bucuroși să-și știe copiii că practică un sport, în mod organizat, sub conducerea unor profesori și antrenori.

Calea pe care au străbătut-o centrele de înot din București este lungă. Am început în anul 1955 iarna la bazinul acoperit Floreasca cu 30 de copii. Astăzi, centrele din București numără peste 7000 de cursanți. Este, desigur un lucru bun. Pe viitor va trebui să acordăm o atenție sporită mobilizării copiilor și a măririi capacității de lucru a bazelor sportive din București".

PROFESOR DUMITRU PLOPA, ANTRENOR DE ÎNOT: „În fiecare an trec sute și mii de copii prin fața antrenorilor noștri. Ochiul priceput al antrenorului selecționează pe acei ce sînt capabili să dea performanțe în viitor. Dintre cei care au învățat primele mișcări de înot în cadrul centrelor noastre s-au ridicat elemente de reală valoare. Să amintim în primul rînd de maestra sportului Sanda Iordan, multiplă recordmană a țării, de Zoie Reznicenco, recordmană la 100 și 200 m bras, de recordmana la 100 și 400 m liber Cristina Balaban, de Anca Trohani, de Grigore Săruleanu, George Maliciuc și mulți alții. Aș vrea să menționez că, anul acesta, toți antrenorii din Capitală au lucrat după o metodă de pregătire unică. Acest fapt a dus la o mai bună pregătire a cursanților și respectiv ne-a ajutat să selecționăm și mai multe elemente pentru natația de performanță.

CUVÎNTUL PĂRINȚILOR...

CONSTANTIN SULTANA: N-a fost nevoie ca copilul meu să insiste prea mult, pentru a mă convinge să facă natație. Sînt deplin convins de utilitatea practicării acestui sport. În același timp, țin să mulțumesc conducerii Palatului Pionierilor care asigură condiții optime pentru inițierea copiilor în natație: un bazin bine îngrijit și antrenori care știu să se poarte cu copiii, care-i înconjoară cu dragoste.

MARIA BRĂTULESCU: Socot că organizarea cursurilor de inițiere în înot a copiilor de vîrstă școlară este o treabă foarte bună. De la o vîrstă fragedă, mulți copii pot să învețe această frumoasă disciplină sportivă, care le va fi de folos mai tîrziu în viață. În același timp cu învățarea înotului, copiii au prilejul să stea în soare, în aer liber, într-un mediu prielnic dezvoltării fizice și menținerii sănătății. Mă voi număra printre acele mame care vor face propagandă activă pentru îndrumarea copiilor către aceste cursuri.

MARIA ARONOVICI: Fetița mea mi-a spus într-o seară, cu un aer de vădită timiditate:

— Mămico, mă lași și pe mine la Palatul Pionierilor?

— Parcă activezi la cercul de balet din cadrul școlii...

— Nu, acum este vorba despre altceva. Un curs de învățare a înotului.

Am lăsat-o. Mărturisesc sincer: cu oarecare teamă. Într-una din zile m-am dus și eu la Palat. Am vrut să văd cum lucrează fetița mea. Am rămas impresionată. În mai puțin de o săptămînă, ea, un copil în general fricos, se avînta cu multă dezinvoltură în apa bazinului. N-aș vrea să exagerez, dar aceste cursuri reprezintă pe lîngă un prilej de petrecere a timpului liber, în condiții minunate, și o adevărată școală a curajului, a formării voinței. Ceea ce este foarte important pentru fiecare copil.

...ȘI AL CURSANȚILOR

GABRIEL POPESCU, ciclul III ștrandul Tineretului: Este al doilea an de cînd vin la ștrandul Tineretului pentru a învăța și a mă perfecționa în natație. Astăzi, pot spune cu toată convingerea că știu să înot. Mai mult, sînt hotărît ca din toamnă să mă înscriu în secția de natație a Școlii sportive de elevi.

LUCIAN IONESCU: ciclul III ștrandul Tineretului: Prima oară am venit la bazin cu mămica. Acum după două săptămîni de cursuri, mamei mele nu-i mai este teamă să mă lase singur, este bucuroasă că mă vede din zi în zi mai bronzat și că nu mai fac mofturi la mîncare. Și totuși mama va mai veni o dată cu mine: în ultima zi a cursului, cînd urmează să dau examenul pentru obținerea brevetului de înotător...

MONICA RAILEANU, seria a IV-a, Palatul Pionierilor: Pasiunea mea cea mai mare o constituie pianul. Dar, alături de aceasta, mai am o pasiune: înotul. M-am inițiat în tainele acestei frumoase discipline sportive acum, în aceste zile de vacanță. Nu pot afirma că sînt o înotătoare prea talentată, dar în orice caz, promit ca cele însușite la acest curs, să le cristalizez în toamnă, prin alte lecții pe care le voi urma la piscina de la Floreasca. Fiindcă trebuie să spun, rămîn o adeptă convinsă a natației.

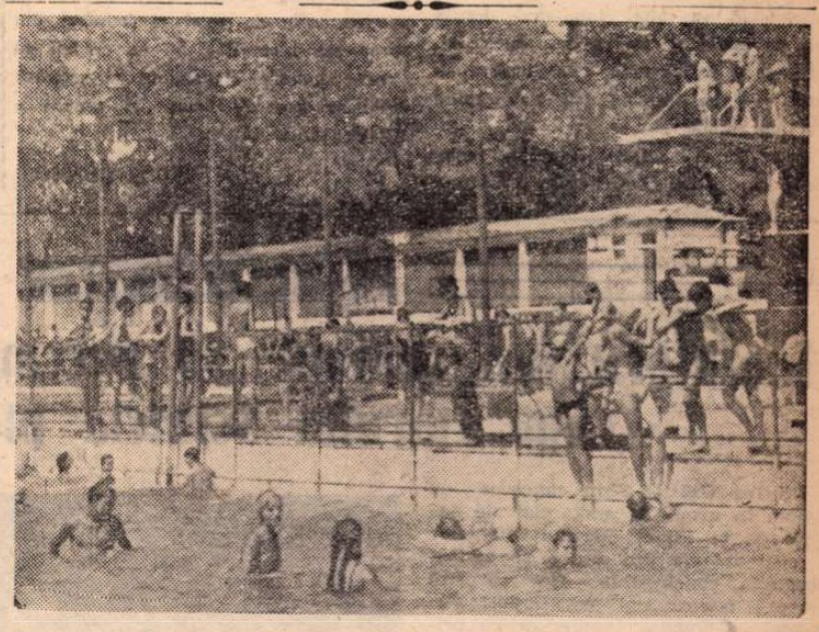

Moment cotidian la ștrandul Tineretului, principalul centru de inițiere în înot pentru copiii din Capitală

INSTANTANEE

E cald, teribil de cald. Mamele care-și așteaptă copiii se gîndesc cu jind că aceștia se bălăcesc, sau unii poate chiar înoată, în apa cristalină a bazinelor. Pentru a mai scurta timpul așteptării schimbă cîte un cuvînt. Cînd vorbesc despre copiii lor, în glas se simte puțină mîndrie și mai ales multă căldură.

— **Duminică, la Floreasca, m-am simțit puțin jenată. Cei doi bărbați ai familiei, soțul meu și fiul meu, Nelu, în vîrstă de 6 anișori, au intrat în lac și au înotat. Numai eu am rămas pe mal...**

— **Ștefan al nostru, cam tot de vîrsta copilului dv., avea... groază de apă. Acum de cînd cu ștrandul ăsta nu mai poți să-l scoți din apă.**

★

E ora 10 fără cîteva minute. În marele semicerc din fața intrării ștrandului Tineretului lume multă. Apar, antrenorii și instructorii. Fiecare își preia grupa. Unul din instructori se adresează unei femei care a venit cu 6 copii:

— **Sînt toți ai dv.?**

— **Numai unii. Restul sînt copii din blocul nostru, blocul S de pe Calea Griviței. Facem cu rîndul, în fiecare zi vine una din mame...**

★

Cristinel nu poate fi convinsă să intre în bazin pentru nimic în lume. A făcut exercițiile de pe uscat și acum îi privește pe ceilalți cum au intrat în bazinul cu apă pînă la brîu. Degeaba caută s-o lămurească instructoarea. Cristinel nu poate fi convinsă. În mîna stîngă își ține păpușica, de care nu s-a despărțit, și privește. Instructoarea are o idee. Îi ia păpușica din mînă și intră cu ea în bazin și-o așează pe malul celălalt. Cristinel are o clipă de ezitare, pășește în apa pînă la brîu, face cîțiva pași, vede că nu i se întîmplă nimic și începe să se bălăcească. Uitase de păpușă...

★

Bazinul de la Palatul Pionierilor... După două săptămîni de lucru cu una din grupele sale, antrenorul Nicolae Vînturici a reușit să-i facă pe copii să plutească frumos, să înoate liber, bras și chiar fluture. După aptitudini. Un singur lucru n-a reușit: să-i determine pe copii să facă scufundări. Și cît i-a mai dădăcit. Dar, degeaba. Toți manifestau un fel de rezervă. A recurs atunci la o... stratagemă: în plină lecție, antrenorul a scăpat fluierul în apă. În clipele următoare, cîțiva copii țîșnesc de pe malul bazinului într-o scufundare de toată frumusețea. Dan Mihai Manu este cel care i-a adus antrenorului, fluierul... De atunci și pînă la terminarea cursului, procedeul scufundării n-a mai constituit nici o problemă pentru copiii din grupa antrenorului Vînturici.

★

Tot la bazinul de la Palatul Pionierilor. Antrenorul Alexandru Filip a organizat, după o săptămînă de curs, primul concurs de verificarea cunoștințelor. Distanța — o lățime de bazin.

— **Ei, cine pleacă în prima serie?**

Copiii fac fețe, fețe. Într-un tîrziu, unul dintre ei întreabă:

— **Tovarășe antrenor, avem voie să înotăm cu colac?**

— **Nu, fără colac.**

Și fiindcă nu s-au prea găsit amatori, antrenorul a fost nevoit să facă o derogare de la... regulament:

— **Bine, fie. Primul concurs să-l facem cu colac.**

Treaba a mers, se înțelege, mai ușor: au apărut doi puștani cu colace, alți doi cu rățuște pneumatice. Notați însă, la concursul următor cei patru concurenți, pe nume **Drăgeanu, Cadet, Dănilă** și **Ștefănuț** au fost primii care au înotat liber, fără mijloace ajutătoare. Colacii și rățuștele le-au împrumutat altor copii, mai puțin curajoși...

În loc de concluzii

Un reportaj, cîteva instantanee, cîteva opinii, cîteva fotografii... Este greu, desigur, să cuprinzi — chiar într-o pagină de ziar — toate aspectele legate de viața acestor cursuri. La ele participă, așa cum am arătat, peste 7.000 de copii.

Important de reținut este însă faptul că pretutindeni, în cele opt centre de inițiere în natație cîte funcționează în acest an în Capitală, se muncește fără preget, cu pasiune, cu pricepere.

Acțiuni asemănătoare au loc și în alte orașe ale țării — la Craiova și Ploiești, la Galați și Arad, la Cîmpina și Cluj.

Principalul este ca acțiunea să nu fie abandonată, ci, dimpotrivă, permanent extinsă. Să fie găsite noi forme de atragere a copiilor către bazinele de înot, iar colaborarea dintre organele UCFS, organizațiile U.T.M. și secțiunile de învățămînt să fie tot mai strînsă.